

Warszawa, dnia 25.10.2006 r.

KRLW/061/36/06

Pan
Wojciech Wojtyra
Dyrektor Departamentu
Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi
00-930 Warszawa ul. Wspólna 30

W związku z pismem Głównego Lekarza Weterynarii z dnia 13 lipca 2006 r., znak GIW.org 022-17d/2005, GIW.org 07-161c/2004 skierowanym do Wojewódzkich Lekarzy Weterynarii (pismo w załączeniu), z powołaniem się na stanowisko Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wyrażone w piśmie, l.dz. ŻMmj-46/22/06 zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie kwestii, jaka argumentacja prawna zdecydowała o uznaniu legitymacji czynnej do wydawania orzeczeń, o których mowa w § 6 ust.1 pkt 2 c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 października 2003 r., w sprawie szczegółowych warunków i sposobu transportu zwierząt (Dz. U. Nr 185 poz. 1809 ze zm.) wydanego na podstawie art. 23 ustawy o ochronie zwierząt. (Dz. U. z 2003 roku Nr 106 poz. 1002), wyłącznie etatowym pracownikom „ ... Inspekcji Weterynaryjnej lub lekarzom weterynarii wyznaczonym do wykonywania czynności”. Orzeczenia te realizują dyspozycję ustawową nadzoru nad dobrostanem zwierząt w transporcie poprzez kwalifikację, jako zwierząt wyłącznie zdrowych i zatem zdatnych do transportu .

Przepis § 6 ust. 1 stanowi natomiast, że, cytuję:

§ 6. 1. *Przewoźnik może przyjąć zwierzęta do przewozu tylko wówczas, gdy:*

- 1) *został wyznaczony konwojent zwierząt, z zastrzeżeniem ust. 2;*
- 2) **lekarz weterynarii** wydał:
 - a) *świadcstwo zdrowia zwierząt,*
 - b) *inne dokumenty identyfikacyjne, jeżeli odrębne przepisy tak stanowią,*
 - c) *orzeczenie, że zwierzęta nadają się do transportu, jeżeli nie jest wymagane świadectwo zdrowia zwierząt;*
- 3) *nadawca złożył pisemne oświadczenie, że zwierzęta zostały odpowiednio przygotowane do transportu.*

Orzeczenie takie powinno być zatem wydane, jeżeli nie jest wymagane świadectwo zdrowia, w więc w obecnym stanie prawnym, dotyczy to przemieszczania zwierząt na terenie Polski na odległość powyżej 50 km.

Jeśli więc, zgodnie z art. 34a ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy o ochronie zwierząt, należy zatem przyjąć, iż intencją prawodawcy są działania polegające na weryfikowaniu w drodze inspekcji (np. w rzeźni, w czasie transportu lub miejscach odpoczynku zwierząt), czy przesyłka zwierząt zaopatrzona jest w odpowiednie dokumenty, nie zaś w bezpośrednim uczestnictwie w wydawaniu orzeczeń lekarsko-weterynaryjnych stwierdzających przydatność zwierząt do transportu, jeżeli nie jest wymagane świadectwo zdrowia.

Na uwagę zasługuje też fakt, iż ustawodawca w ustawie o ochronie zwierząt. (Dz. U. z 2003 roku Nr 106 poz. 1002 ze zmianami) posługuje się precyzyjnymi sformułowaniami i tak: każdorazowo mówiąc o organie administracji rządowej używa sformułowania „powiatowy lekarz weterynarii”, lub „Inspekcja Weterynaryjna”, każdorazowo zaś mając na uwadze właściwe przygotowanie zawodowe używa słów „lekarz weterynarii”.

Analogicznie w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 6 października 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków i sposobu transportu zwierząt (Dz. U. Nr 185 poz. 1809) operuje się tymi samymi definicjami, **w sposób klarowny rozdzielając zadania lekarza weterynarii pełniącego czynności z urzędu, od zadań lekarza weterynarii jako przedstawiciela wolnego zawodu posiadającego odpowiednie kwalifikacje.**

Omawiane Rozporządzenie nie uzależnia natomiast, posiadania przez lekarza weterynarii legitymacji czynnej do wystawiania orzeczenia od uprzedniego otrzymania od organu Inspekcji Weterynaryjnej wyznaczenia, o którym mowa w art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz.U.2004.33.287 ze zmianami). Należy również podnieść, iż katalog czynności, za które pobierane są opłaty przez Inspekcję Weterynaryjną, wyrażony w art. 30 ustawy o której mowa wyżej, nie zawiera pozycji dotyczącej wystawiania orzeczeń stwierdzających przydatność zwierząt do transportu.

Reasumując powyższe przepisy, Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wyraża pogląd, że do wydania orzeczenia kwalifikującego zwierzęta do transportu w obrocie krajowym, uprawniony jest każdy lekarz weterynarii wykonujący zawód w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt.

Uprzejmie proszę zatem o uzasadnienie stanowiska Ministerstwa, że do wydawania orzeczeń uprawniony jest wyłącznie urzędowy lekarz weterynarii i odwrotnie, że omawiany przepis Rozporządzenia wyklucza z prawa do wykonywania tych czynności lekarzy weterynarii wykonujących zawód w ramach zakładu leczniczego dla zwierząt.

dr n. wet. Tadeusz Jakubowski
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej

Do wiadomości:

1. Główny Lekarz Weterynarii
2. Członkowie Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej – wszyscy
3. Okręgowe Izby Lekarsko-Weterynaryjne – wszystkie
4. Wojewódzcy Lekarze Weterynarii – wszyscy
5. Powiatowi Lekarze Weterynarii – wszyscy
6. Graniczni Lekarze Weterynarii – wszyscy